

Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság

4.Bf.111/2025/10.

A Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. szeptember 2. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hivatali vesztegetés elfogadásának büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társai ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2025. január 10. napján kihirdetett - Terhelt24 XXIV. r. vádlott tekintetében meghozott - 17.B.13/2024/465. számú ítéletét megváltoztatja.

A pénzbüntetés napi tételeinek számát 200 (kétszáz) napi tételre, az egy napi tételnek megfelelő összeget 3.000.- (háromezer) forintra, így a pénzbüntetés teljes összegét 600.000.- (hatszázezer) forintra mérsékli.

A lefoglalt dolog visszatartására vonatkozó rendelkezést akként módosítja, hogy a Magyar Államkincstár letéti számláján kezelt további 15.000.000.- (tizenötmillió) forint lefoglalását megszünteti és Terhelt24 XXIV. r. vádlott részére kiadni rendeli, azzal, hogy abból 600.000.- (hatszázezer) forintot a terhelttel szemben megállapított pénzbüntetés biztosítására visszatart.

A feltételes szabadságra és a pénzbüntetés átváltoztatására vonatkozó rendelkezésnél a terhelt megnevezését vádlottra pontosítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéletábra határozata ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Budapest Környéki Törvényszék (a továbbiakban: törvényszék) a 2025. január 10. napján tartott előkészítő ülésen kihirdetett 17.B.13/2024/465. számú ítéletében Terhelt24 XXIV. r. vádlottat bűnösnek mondta ki hivatali vesztegetés büntetében [Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 293. § (1) bekezdés, (2) bekezdés I. és III. fordulat], ezért őt 1 év szabadságvesztésre, 1 év közügyektől eltiltásra, valamint 365 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A törvényszék a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg, és megállapította, hogy a terhelt legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A pénzbüntetés egy napi tételének megfelelő összeget 500.000.- forintban határozza meg, azzal hogyha az elítélt az így kiszabott összesen 182.500.000.- forint pénzbüntetést nem fizeti meg, a pénzbüntetést vagy annak meg nem fizetett részét börtön végrehajtási fokozatban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni. A törvényszék elrendelte a Fővárosi Törvényszék 27.B.98/2020/16. számú jogerős ítéletével kiszabott 1 év szabadságvesztés végrehajtását.

[2] A törvényszék a vádlottal szemben a Magyar Államkincstár letéti számláján kezelt 55.000.000.- forint összegre vagyoneklkobzást rendelt el, míg az ugyanezen letéti számlán kezelt további 15.000.000.- forint összeget a vádlottal szemben megállapított pénzbüntetés biztosítására visszatartotta. A törvényszék a Terhelt58 jogi személlyel szemben 10.000.000.- forint pénzbírságot szabott ki, míg a jogi személy5 tevékenységének korlátozását mellőzte. A törvényszék az összesített bűnjeljegyzék 384-389. sorszáma alatt kezelt okiratok és bitazonos adatszolgáltatások lefoglalását megszüntette, és azokat az iratok mellékleteként rendelte kezelni.

[3] Az ítélet ellen az ügyész Terhelt24 XXIV. r. vádlott terhére súlyosításért, a szabadságvesztés büntetés és a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának felemeléséért, valamint a pénzbüntetés napi tétel számának és napi tétele összegének az ügyészi mértékes indítványnak megfelelő kiszabásáért, a XXIV. r. vádlott a szabadságvesztés és a pénzbüntetés enyhítéséért, védője a pénzbüntetés enyhítéséért jelentett be fellebbezést.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség (a továbbiakban: fellebbviteli főügyészség) a felterjesztett ügyirattal együtt megküldött BF.248/2024/53. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartva, a Terhelt24 XXIV. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés súlyosítását indítványozta. Indokolása szerint az elsőfokú bíróság tévedett a XXIV. r. vádlott büntetéseinek kiszabásakor és a Terhelt58-val szemben alkalmazott intézkedés kapcsán a tevékenység korlátozásának mellőzésekor. A súlyosítási tilalom – amely az adott büntetési nem súlyosításának tilalmán túl az eltérő büntetési nemek egymással történő felváltásának tilalmára is vonatkozik – nemcsak két ügydöntő bírósági határozat közötti viszonyra, hanem a mértékes ügyészi indítvány és az előkészítő ülésen hozott ítélet viszonyára is alkalmazandó. Erre figyelemmel a súlyosítási tilalom megsértése nélkül az ügyész által a mértékes indítványban megjelölt pénzbüntetésről súlyosabb pénzbüntetést a törvényszék akkor sem szabhatott volna ki, ha ezzel egyidejűleg a mértékes indítvány szerinti szabadságvesztést és a közügyektől eltiltást a felére csökkentette. Az ügyészi mértékes indítványhoz képest 1 évi szabadságvesztés megváltása a törvényszék által alkalmazott pénzbüntetéssel a súlyosítási tilalomba ütközik. Ezzel szemben az ügyészi mértékes indítványtól lényegesen eltérő a büntetési tétel törvényi minimumában meghatározott tartamú szabadságvesztés és ehhez igazodó közügyektől eltiltás nem szolgálja kellően a büntetési célokat. A vád tárgyává tett

bűncselekmény korrupciós jellegére, az elkövetés körülményeire és arra is figyelemmel, hogy a XXIV. r. vádlott az államháztartást megkárosító költségvetési csalás büntette miatt kiszabott jogerős felfüggesztett szabadságvesztésének próbaideje alatt követte el jelen bűncselekményét, azt igazolja, hogy a váddal egyező beismerése esetén is fokozottabb a társadalomra veszélyessége mind személy5ében mind az elkövetett cselekményét illetően. A Terhelt58 terhére a jogi személy5 tevékenységének korlátozása iránt bejelentett ügyészi fellebbezés írásbeli indokait továbbra is fenntartotta.

[5] Mindezekre figyelemmel a fellebbviteli főügyészség az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a szabadságvesztés büntetés és a közügyektől eltiltás tartamának súlyosítását, ellenben a pénzbüntetés összegének az ügyészi mértékes indítványban írtakra való csökkentését, míg a Terhelt58-val szemben tevékenység korlátozás intézkedés alkalmazását indítványozta az elsőfokú ügyészi fellebbezésben írtak szerinti tartalommal (törvényi minimum).

[6] Terhelt24 XXIV. r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 565. § (2) bekezdésre, valamint a következetes bírói gyakorlatra hivatkozással kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem szabhatott volna ki az ügyész által az ún. mértékes indítványban szereplőnél magasabb (mind a napi tételek száma, mind az egy napi tételnek megfelelő összeg tekintetében) pénzbüntetést, ezért annak mérséklése szükséges. Ugyanakkor arra is rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság által feltárt és értékelt enyhítő körülményekre figyelemmel a szabadságvesztés büntetés és a közügyektől eltiltás mellékbüntetés súlyosítása nem indokolt. E körben nyomatékos enyhítő körülményként kérte figyelembe venni, hogy a büntetőeljárás hatálya alatti lét már így is jelentős hátránnyal járt a terhelt számára mind gazdasági, mind magánéleti vonatkozásban, utóbbi körében kisebbik gyermeke speciális tanulási és fejlesztési, míg idősebb gyermekének a kisebbik gyermektől eltérő szükségleteit hangsúlyozta azzal, hogy a gyermekek édesanyjának egyedül kell helytállnia védence büntetés-végrehajtási intézetbe kerülése esetén. A terhelt ellen folyó büntetőeljárás negatív gazdasági hatásai kapcsán az üzletfelek bizalmának elvesztését, a terhelt vállalkozásai bevételeinek visszaesését hangsúlyozta, melynek eredményeként a terhelt által vezetett cégeknek nagy számú alkalmazottól kellett megválnia, így számos alkalmazott családjának megélhetése is veszélybe került.

[7] A fentiekre figyelemmel a védő álláspontja szerint a büntetési cél az elsőfokú bíróság által kiszabottnál rövidebb tartamú szabadságvesztés büntetés alkalmazásával is megvalósul.

[8] Terhelt24 XXIV. r. vádlott – védő által csatolt - fellebbezésének indokolásában az alábbiakat hangsúlyozta: a vád tárgyává tett bűncselekményt mind a nyomozati szakban, mind a bírósági szakban beismerte, az eljárás folyamán mindvégig együttműködő volt, teljes mértékben feltárta a történeteket, érdemben elősegítve ezzel a nyomozást; két kiskorú gyermekük megfelelő neveléséhez elengedhetetlenül szükséges a személy5es jelenléte (e körben a védő csatolta a terhelt élettársának, személy49nak a beadványát és a gyermekek vonatkozásában készült felméréseket, véleményeket is); az elsőfokú ítélet nyilvánossága folytán a vele kapcsolatba hozható gazdasági társaságok jelentős megrendeléseket és finanszírozási lehetőségeket veszítettek el, így az ítélet káros hatásai nemcsak őt és családját érintették. A terhelt álláspontja szerint az elsőfokú ítélettel kiszabott pénzbüntetés önmagában

is egzisztenciális összeomlást okoz, ennek fenntartása mellett a börtönbüntetés aránytalanul súlyos. Erre figyelemmel a szabadságvesztés kiszabásának mellőzését és kizárólag pénzbüntetés alkalmazását indítványozta.

[9] A Terhelt58 jogi képviselője az elsőfokú ítéletnek a gazdasági társaság vonatkozásában történő helybenhagyását indítványozta, utalva arra, hogy a társasággal szemben kiszabott 10.000.000.- Ft-os pénzbírságot tudomásul vették. A jogi képviselő hangsúlyozta, hogy az 1987 óta működő cégcsoport1ba jelenleg hat gazdasági társaság tartozik, köztük a Terhelt58 is, 2020. február 6. napjától a társaság egyedüli tagja a Delta Group Nyrt. A Terhelt58 csoporton belüli kiemelt jelentőségét mutatja, hogy ebbe a gazdasági társaságba került beolvasztásra a cégcsoport1hoz tartozó négy gazdasági társaság, továbbá egy gazdasági társaságnak egy teljes üzletága, mellyel a Terhelt58 vált a csoport legjelentősebb, legtöbb munkavállalót foglalkoztató vállalatává. A Terhelt58 anyavállalatának tőzsdei jelenlétén keresztül több, mint 5.000 kisérszvényesnek is alapvető érdeke fűződik a Terhelt58 sikeres működéséhez. A cégcsoport jelenleg Magyarország 5 legkiemelkedőbb informatikai cégcsoportjának egyike. A cégcsoport kb. 220 fős alkalmazotti létszámmal működik. Az anyavállalat tőzsdei jelenléte, és az erre irányadó szigorú szabályozások okán a Terhelt58 működésében a transzparencia kimagasló. A cégcsoport1 tanúsított Antikorrupciós Rendszert vezetett be, amelyet évek óta sikeresen működtet. A cégcsoport1 és a Terhelt58 a korrupció minden formáját elutasítja és attól elhatárolódik, ahogyan Terhelt24 XXIV. r. vádlott tevékenységétől is. Terhelt24 XXIV. r. vádlott 2018-tól gyakorlatilag alig vett részt a társaság működésében, szinte kizárólag csak a vádbeli projekt volt rá bízva. A Terhelt58 vezető tisztségviselőinek, illetve a tagok vezető tisztségviselőinek, tagjainak nem volt tudomása Terhelt24 XXIV. rendű vádlott vádiratban foglalt tevékenységéről. Miután tudomásukra jutott, hogy a projekt kapcsán a XXIV. r. vádlott nem járt el tisztességesen, a GINOP (Gazdaságfejlesztési és Innovációs Operatív Program) pályázaton elnyert támogatás teljes összegét, 439.342.000.- Ft-ot és annak kamatait a társaság 2019. december hónappal visszafizette.

[10] A jogi képviselő részletesen kifejtette, hogy a büntetőeljárás tényének cégbírósági bejegyzése következtében milyen súlyos gazdasági hátrányok (üzleti partnerek elvesztése, hitelhez jutási nehézségek, pályázatokból, közbeszerzésekből történő kizárás, a hírnév és piaci bizalom csorbulása, a befektetői bizalom megingása) érték a társaságot, melyre figyelemmel a társasággal szemben további intézkedés, így a tevékenység bármilyen formában történő korlátozása szükségtelen.

[11] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezés elintézésére tanácsulást tűzött ki a Be. 598. § (2) bekezdése alapján.

[12] A pénzbüntetés mérséklését célzó fellebbezések alaposak.

[13] Az ítéltábla a Be. 590. § (3) bekezdése alapján – figyelemmel a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontjára is – az elsőfokú ítélet rendelkezéseit csak a fellebbezéssel támadott részében, azaz a büntetés súlyosítását és enyhítését célzó fellebbezések által meghatározott kereteken belül bírálta felül, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság Terhelt24 XXIV. r. vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát az előkészítő ülésen végzéssel elfogadta, így a

fellebbezés a bűnösség megállapítása és a váddal egyező tényállás, valamint minősítés ellen a Be. 580. § (2) bekezdés a) és b) pontja értelmében törvényben kizárt.

[14] A korlátozott fellebbezésre és a korlátozott felülbírálatra figyelemmel az ítéltábla a határozatát a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokon eljáró törvényszék által megállapított tényállásra alapította, ahhoz kötve volt.

[15] Utóbbi kapcsán megjegyzést érdemel, hogy az elsőfokú bíróság által alkalmazott határozatszerkesztési technika, melynek eredményeként a beismerő nyilatkozattal érintett terhelt cselekményeit tartalmazó tényállási pontokban azon terhelteársakat, akiknek büntetőjogi felelőssége tekintetében ügydöntő határozat még nem született, egységesen, mindenfajta megkülönböztetés nélkül vádlott-társnak nevez, nehézkessé teszi a tényállás, és így az ítélet megértését is. A személyes adatok védelme és az ártatlanság vélelmének érvényre juttatása lényeges szempont az ítéletszerkesztésnél, ez azonban nem mehet a közérthetőség rovására, és nem hozhatja hátrányos helyzetbe az ítélettel érintett vádlottat sem. A cselekményekben a vádirat szerint résztvevő további terhelteknek az eljárási pozíciójuk mellett a rendűségük név nélküli feltüntetése (pl. I. r. vádlott) nem sérti a Be. alapelveit, egyben megfelel az európai uniós elvárásoknak is.

[16] Az ítéletben rögzített történeti tényállás továbbá a Terhelt²⁴ XXIV. r. vádlotthoz köthető két cselekmény (I/20/a. és III/3. tényállási pont) leírása mellett csupán az I. tényálláshoz köthető általános leírását tartalmazza a támogatások odaítélésével és a megkötött támogatási szerződések módosításával kapcsolatban elkövetett korrupciós bűncselekményeket érintően, valamint a III. tényállási ponthoz kapcsolódó általános leírást rögzíti az ellenőrzéshez kapcsolódó korrupciós bűncselekményekkel összefüggésben. Indokolt lett volna azonban a vádirati tényállás bevezető részének a legfontosabb, a XXIV. r. vádlottat is érintő elemeit a tényállásba beemelni, mivel a bevezető rész tartalmazza az egyes – a XXIV. r. vádlott cselekvőségéhez is köthető – terheltek, pl. a tényállásban nevesített Terhelt³ III. r. és Terhelt⁴ IV. r. terhelt beosztását és feladatkörét, valamint a korrupciós kapcsolatok kialakulásának, folytatásának mikéntjét is.

[17] A fentiek azért bírnak jelentőséggel, mert bár a beismerő nyilatkozat elfogadásából szükségszerűen következik a vádirati és az ítéleti tényállás (adott terheltet érintő) egyezősége, ennek ellenére az ügydöntő határozatban a tényállást a bíróságnak kell megállapítania, mégpedig oly módon, hogy az önmagában – a vádirati tényállás ismerete nélkül is – alkalmas legyen a büntetőjogi felelősség megállapítására, és abból a bűncselekmények minősítése (ideértve a minősítő körülményeket, valamint az elkövetői és elkövetési alakzatot) is egyértelműen következzen. A másodfokú bíróságnak ugyanis nincs lehetősége ezen elvárások mentén az ítéleti tényállást kiegészíteni. (BH2022.34., EBD2019. B.20.)

[18] A hivatkozott eseti döntésekben írtakra, továbbá a Be. 561. § (3) bekezdés b) és c) pontjaira figyelemmel – tekintve, hogy a személyi körülményekre vonatkozóan megállapított tények és a bíróság által megállapított tényállás az ügydöntő határozat két különböző tartalmi egysége, és a megalapozottsági követelménynek kizárólag a Be. 561. § (3) bekezdés c) pontja tekintetében kell fennállnia – a korlátozott fellebbezés és a korlátozott felülbírálat a személyi körülmények tanácsulésen történő kiegészítését, helyesbítését nem akadályozza. Erre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú ítélet indokolásának [8] bekezdését

azzal egészíti ki, hogy a Fővárosi Törvényszék a terhelttel szemben a büntetést a Terhelt58-t érintő költségvetési csalás büntette [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (4) bekezdés a) pont] és folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétsége [Btk. 345. §] miatt szabta ki. Elkövetési idő: 2016. október-2018. április.

[19] A vádirat bevezető része beemelésének hiánya eredményezi azt is, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállás számos rövidítést (GINOP, projektnév1 rövidítés, DEP) tartalmaz. A fent hivatkozott eseti döntések szerint, ha a másodfokú bíróság a korlátozott felülbírálat folytán a tényállás megalapozottságát nem is vizsgálhatja, ez nem akadályozza annak, hogy a másodfokú bíróság a tényállás esetleges elírásait, vagy számítási hibáit kijavítás útján [Be. 453. § (1) és (6) bekezdés] korrigálja, azzal, hogy ez a korrekció nem jelentheti az elsőfokú határozat érdemi megváltoztatását. A törvényszék által alkalmazott rövidítéseket elírásnak tekintve, az ítéltábla a történeti tényállást akként pontosítja, hogy a GINOP rövidítés a Gazdaságfejlesztési és Innovációs Operatív Programot, az projektnév1 rövidítés rövidítés a Magyar Multi Programot, míg a DEB a Döntés Előkészítő Bizottságot takarja, míg a tényállásban szereplő egyéb elírásokat az alábbiak szerint javítja:

- az elsőfokú ítélet [14] bekezdésében a „*tartalmi értelésére*” helyébe a „*tartalmi értékelésére*” szövegrészt illeszti;

- az elsőfokú ítélet [25] bekezdésében a „*Pomatech*” helyébe a „*cég87*” szövegrész lép.

[20] Az ítéltábla a korlátozott felülbírálat során is vizsgálta az eljárási szabályok megtartását [Be. 590. § (5) bekezdés a) pont]. Megállapította, hogy az elsőfokú eljárásban nem történt olyan abszolút eljárási szabálysértés, amely megalapozná az elsőfokú ítéletnek a Be. 607. § (1) bekezdése és 608. § (1) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezését. Megállapítható volt továbbá az is, hogy nem történt olyan, a másodfokú eljárásban nem orvosolható relatív eljárási szabálysértés sem, amely lényeges hatással volt az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására. [Be. 609. § (1) bekezdés]

[21] A felülbírálat során nem volt megállapítható olyan ok, amely Terhelt24 XXIV. r. vádlott felmentését vagy az eljárás megszüntetését indokolná [Be. 566. § (1) bekezdés, 567. § (1) és (2) bekezdés, 590. § (5) bekezdés b) pont].

[22] A törvényszék helyesen és törvényesen járt el, amikor az előkészítő ülésen elfogadta Terhelt24 XXIV. r. vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát, a Be. 504. § (2) bekezdés a)-c) pontjaiban meghatározott feltételek csakugyan fennálltak.

[23] A törvényszék az irányadó tényállásból okszerűen következtetett Terhelt24 XXIV. r. vádlott bűnösségére, a terhére megállapított bűncselekmény jogi minősítése is törvényes. E körben a törvényszék helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a terhelt vonatkozásában a bűncselekmény elkövetésekor hatályos büntető anyagi jogi rendelkezések alkalmazásának van helye. Az elbíráláskor hatályos rendelkezések alapján ugyanis a jelen ügy tárgyát képező bűncselekmény nem bírálendő el enyhébben. Sőt, a pénzbüntetést érintően az elbíráláskor

hatályban lévő büntető törvény a terheltre nézve hátrányosabb, hiszen a pénzbüntetés egy napi tételének megfelelő összege [Btk. 50. § (3) bekezdés] időközben felemelésre került, így annak minimuma az elkövetéskor hatályos ezer forinttól eltérően jelenleg ezerötyszáz forint [az online csalások elleni további hatékony fellépés érdekében szükséges és egyéb törvények módosításáról szóló 2024. évi LXIV. törvény 25. § a) pont].

[24] Az ítéltábla a büntetés súlyosítását és enyhítését célzó fellebbezések kapcsán az alábbi, a büntetés céljára és a büntetés kiszabásának elveire vonatkozó anyagi jogi rendelkezéseket hívja fel.

[25] A büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el [Btk. 79. §]. A büntetést a Btk.-ban meghatározott keretek között, céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez [Btk. 80. § (1) bekezdés].

[26] Határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke az irányadó. A középérték a büntetési tétel alsó és felső határa összegének fele [Btk. 80. § (2) bekezdés].

[27] Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában helyesen hivatkozott arra, hogy jelen ügyben a Terhelt24 XXIV. r. vádlottal szemben kiszabható büntetés tételkerete egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztés, míg a középérték három év, és az ügyészség az előkészítő ülésen tett beismerő nyilatkozat és annak bíróság általi elfogadása esetére két év szabadságvesztés kiszabását indítványozta.

[28] A büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. számú Büntető Kollégiumi vélemény (a továbbiakban: 56. BK vélemény) is rögzíti, hogy a bíróság által megállapított minősítéshez kapcsolódó büntetési keret – figyelembe véve a Btk. Általános Része rendelkezéseit is – büntetést meghatározó alapvető tényező. Ez jelöli ki azokat a határokat, amelyek között a súlyosító és enyhítő (összefoglalóan a büntetést befolyásoló) körülmények a büntetést alakíthatják. A büntetést befolyásoló körülményeket nem elvont általánosságban, nem mechanikusan, hanem a konkrét ügy tényeire vonatkoztatva, egymással egybevetve, összefüggésükben kell értékelni, és a határozatban megindokolni. Nem az enyhítő és súlyosító körülmények száma, hanem az adott esetben meglévő hatásuk a döntő a büntetés meghatározásánál.

[29] A törvényszék a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket összességében helyesen tárta fel és megfelelően értékelte.

[30] Az elsőfokú bíróság helytállóan vette figyelembe súlyosító körülményként a terhelt büntetett előéletét, és ennek keretében azt, hogy a cselekményt a vele szemben korábban kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt követte el. Az ítéltábla ennek kapcsán annyi pontosítást tesz, hogy a terhelt csak a jelen büntetőügy tárgyát képező egyik - a I/20/a. tényállási pontban írt - cselekményt követte el a próbaidő hatálya alatt, mely

cselekmény elkövetési ideje 2021. szeptember-2022. április. Helyesen mutatott rá azonban az elsőfokú bíróság arra, hogy jelen üggyhez hasonlóan a terhelt korábbi cselekménye is vagyoni haszonszerzésre irányult.

[31] A törvényszék megfelelően értékelte enyhítő körülményként az időmúlást, amely a III/3. tényállási pontban írt, a Terhelt58-hez köthető cselekmény (elkövetési idő: 2018. április-június) tekintetében nagyobb nyomatékkaal vehető figyelembe, hiszen az elévülési időt is meghaladja, azonban a másik cselekmény esetében is több mint három év telt el az elkövetéstől számítva. A 2/2017. (II. 10.) AB határozatban és az 56. BK vélemény III.10. pontjában foglaltakra tekintettel továbbá az időmúlás mellett enyhítő körülményként kellett értékelni a büntetőeljárás elhúzóadását is, amelyre az ítélet indokolásában a Be. 564. § (4) bekezdés b) pontja alapján utalni kell.

[32] A törvényszék a terhelt által elkövetett bűncselekmények konkrét tárgyi súlyát is megfelelően érvényre juttatva, a nyomatékos enyhítő körülményeket, különösen a terhelt feltárol jellegű beismerő vallomását, megbánását, rendezett személyi és családi körülményeit, valamint az időmúlást értékelve megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a büntetési célok az ügyészi indítványban meghatározott két év tartamú szabadságvesztésnél rövidebb tartamú szabadságvesztés kiszabásával is elérhetőek. Az elsőfokú bíróság törvényesen határozta meg a szabadságvesztés tartamát a törvényi minimumban, azaz egy évben, további enyhítésre – a vádlott terhére feltárt súlyosító körülményekre, különösen a terhelt korábbi elítélésére, valamint a cselekmény korrupciós jellegére figyelemmel – az ítéltábla sem látott lehetőséget. Az ítéltábla az elsőfokú ítélet [115] bekezdését akként pontosítja, hogy a további enyhítést megalapozó jogszabályi rendelkezés helyesen a Btk. 82. § (2) bekezdés d) pont. A törvényszék a vonatkozó büntető anyagi jogi rendelkezések alapján helyesen állapította meg, hogy a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére nincs lehetőség, és törvényesen rendelte el a terhelttel szemben korábban kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtását is.

[33] Általánosságban elmondható, hogy maga a büntetőeljárás, valamint a bíróság által alkalmazott büntetés - különösen a szabadságvesztés - nemcsak a terheltet sújtja, hanem a terhelt szűkebb és tágabb családját is hátrányosan érinti, és bár a rendezett életkörülmények, az eltartásra, nevelésre szoruló hozzátartozók, a gondozási kötelezettség tényleges teljesítése, valamint az eljárás elhúzóadás enyhítő körülményként értékelendők a büntetés kiszabása során, a büntetés – terheltet és családját érintő – kedvezőtlen hatása, valamint a büntetőeljárással szükségszerűen együttjáró kényelmetlenség önmagában a szankció (és annak mértéke) megválasztásakor nem lehet meghatározó szempont. A Terhelt24 XXIV. r. vádlott által az eljárás során hivatkozott körülményeknek (mind a magánéletét, mind a munkáját érintően) a korábbi büntetőjogi felelősségre vonása mellett éppen, hogy egy jelentősebb visszatartó erőt kellett volna jelenteniük számára a további bűnelkövetéstől. A terhelt a vele szemben folyamatban volt korábbi büntetőügyben egy jelentős tárgyi súlyú bűncselekmény (a vádlott terhére rótt költségvetési csalás büntetettének büntetési tétele két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés) miatt, az ügyességgel kötött egyezés bíróság általi jóváhagyása eredményeként kapott felfüggesztett szabadságvesztés büntetést, mely büntetéssel összefüggésben a bíróság még előzetes mentesítésben is részesítette. A terhelt tehát tisztában volt egy újabb bűncselekmény elkövetésének kockázatával, ezért mind a saját családjá, mind az általa említett más családok védelme érdekében tartózkodnia kellett volna a büntető anyagi jogba ütköző cselekmény megvalósításától. E körülményekre is figyelemmel

az ítéltábla sem látott lehetőséget az enyhítő szakasz alkalmazására, és annak keretében a szabadságvesztés büntetés helyett pénzbüntetés kiszabására.

[34] Az elsőfokú bíróság az ügyészi mértékes indítványtól (200 napi tétel, napi tételenként 3.000.- Ft, összesen 600.000.- Ft pénzbüntetés) eltérően 365 napi tétel, napi tételenként 500.000.- Ft, így összesen 182.500.000.- Ft pénzbüntetésre ítélte Terhelt24 XXIV. r. vádlottat, mintegy a szabadságvesztés büntetés egyrészének megváltásaként, melynek indokait az elsőfokú ítélet [108]-[113] bekezdésében részletesen kifejtette.

[35] A 2020. december 31. napjáig hatályos Be. 565. § (2) bekezdése szerint, ha a bíróság a bűnösséget beismerő nyilatkozatot az előkészítő ülésen fogadta el, nem szabhat ki hátrányosabb büntetést, illetve nem alkalmazhat hátrányosabb intézkedést, mint amelyet a vádirat, illetve az 502. § (1) bekezdése alapján előterjesztett indítvány tartalmaz. A Be. általános értelmező rendelkezése szerinti hátrányosabb döntésnek, büntetésnek, intézkedésnek vagy erre irányuló indítványnak kell tekinteni azt a döntést, büntetést, intézkedést vagy indítványt, amely további kötelezettséget állapít meg, jogot korlátoz, illetve ezekre irányul. [Be. 10. § (3) bekezdés]. A hátrányosabb döntés, büntetés, intézkedés, indítvány hatóköre más, mint a súlyosítási tilalom. Nemcsak a súlyosítási tilalomba ütköző esetekre vonatkozik, hanem annál lényegesen tágabb fogalom. (BH2020.64.)

[36] A Be. 2021. január 1. napjától hatályos 565. § (2) bekezdésében a „hátrányosabb” fogalmat a „súlyosabb” fogalom váltotta fel a Be. konzekvens fogalomhasználata érdekében (a büntetőeljárásról szóló törvény és más kapcsolódó törvények módosításáról szóló 2020. évi XLIII. törvény). A súlyosítási tilalmat a Be. 595. § tölti ki tartalommal. A Be. Tizenötödik részében a másodfokú bírósági eljárásra vonatkozó rendelkezések között szabályozott súlyosítási tilalom elsősorban az elsőfokú és a másodfokú bírósági eljárás, illetve ügydöntő határozat viszonylatában értelmezhető, a Be. 565. § (2) bekezdésére figyelemmel azonban a vádirat, illetve az ügyész Be. 502. § (1) bekezdésében meghatározott ún. mértékes indítványa és az előkészítő ülésen meghozott elsőfokú ítéletben kiszabott büntetés kapcsán is. Erre figyelemmel a súlyosítási tilalmat érintően született bírósági határozatok a Be. 565. § (2) bekezdésének értelmezése kapcsán is irányadóak.

[37] Az ítélkezési gyakorlat következetes abban, hogy a különböző büntetési nemek konkrét mértéke egymással nem hasonlítható össze, mert a bíróságok eleve más-más keretek között szabják ki azokat. A súlyosítási tilalom – az adott büntetés azonos büntetési nemen belüli súlyosításán túl – az eltérő büntetési nemek egymással történő felváltásának tilalmára vonatkozik. Amennyiben az egyes büntetési nemek átváltása a törvény szerint nem ütközik a súlyosítási tilalomba, e körben a büntetési nemek konkrét mértéke már közömbös. (BH2019.296).

[38] A súlyosítási tilalom megsértését jelenti, ha a másodfokú bíróság a terhelt terhére bejelentett fellebbezés hiányában az elsőfokú bíróság által kiszabott több büntetési nem közül bármelyik tartamát vagy mértékét súlyosítja, akkor is, ha egy másik büntetési nem alkalmazását enyhíti vagy mellőzi; ideértve azt is, ha az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés és pénzbüntetés közül a szabadságvesztés kiszabását mellőzi. (BH2022.285.) Ezen eseti döntésében a Kúria kifejtette, hogy a súlyosítási tilalom alapszabályát a Be. 595. § (1) bekezdése rögzíti, amelyhez képest a Be. 595. § (4) bekezdése

csupán eligazító sarokkövet képező segédszabály. A Be. 595. § (1) bekezdésében megfogalmazott, a büntetés súlyosítását tiltó kategorikus rendelkezés a Btk. 33. § (1) bekezdésében meghatározott valamennyi büntetési nemre egyaránt alkalmazandó tartalommal bír. Következésképpen, ha a másodfokú bíróság az elsőfokon a Btk. 33. § (3) bekezdésének alkalmazásával egymás mellett kiszabott több büntetés bármelyikét – akár más büntetés egyidejű enyhítése mellett – a vádlott terhére szóló fellebbezés hiányában súlyosítja, azzal a súlyosítási tilalom Be. 595. § (1) bekezdésében foglalt alapvető szabályait szegi meg. Az eseti döntésben leírtak alapján a súlyosítási tilalom sérelme jelen ügyben sem a Be. 595. § (4) bekezdésében foglalt kisegítő szabály alapulvételével bírálható el, hanem a Be. 595. § (1) bekezdés alapján, figyelemmel arra, hogy a törvényszék nem a szabadságvesztés helyett szabott ki pénzbüntetést, hanem a vádiratban kiszabni indítványozott pénzbüntetésnél súlyosabb pénzbüntetést alkalmazott.

[39] A fentiekre figyelemmel tehát nem foghatott helyt az elsőfokú bíróság [110] bekezdésében rögzített érvelése, mely szerint a bíróság által alkalmazott joghátrány nem büntetési nemenként, hanem összességében nem lehet súlyosabb az ügyészi indítványban foglaltaknál, valamint, hogy a súlyosítási tilalmat nem sérti, ha a pénzbüntetés súlyosítása mellett a szabadságvesztés tartama arányosan csökken. Jelen ügyben – a Be. 595. § (1) bekezdésére figyelemmel – az ügyészség által indítványozottnál súlyosabb pénzbüntetés kiszabására nem volt lehetőség, még olyan formában sem, hogy a törvényszék az ügyészi indítványban megjelölt szabadságvesztés tartamát jelentős mértékben csökkentette. A Be. 565. § (2) bekezdésében írt szabály megsértése kizárólag az ügyészi indítványban írtakkal egyező 200 napi tétel, napi tételenként 3.000.- Ft, összesen 600.000.- Ft pénzbüntetés alkalmazásával orvosolható, ezért az ítéltábla az elsőfokú ítélettel kiszabott pénzbüntetést mérsékelte.

[40] A Btk. 50. § (1) bekezdése alapján a pénzbüntetést úgy kell kiszabni, hogy – figyelemmel a bűncselekmény tárgyi súlyára – meg kell állapítani a pénzbüntetés napi tételeinek számát, és – az elkövető vagyoni, jövedelmi, személyi viszonyaihoz és életviteléhez mérten – az egy napi tételnek megfelelő összeget. Az ítéltábla megjegyzi, hogy amennyiben az elsőfokú bíróságot nem kötötte volna az ügyészi indítvány, a terhelt vonatkozásában feltárt személyi, családi körülmények (eltartásra szoruló élettárs és két kiskorú gyermek), jövedelmi és vagyoni viszonyok sem indokolták volna az egy napi tétel összege felső határának a megállapítását.

[41] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra, a közügyektől eltiltásra, a bűnjelekre és a vagyonelkobzásra vonatkozó rendelkezések törvényesek. Utóbbi kapcsán az ítéltábla utal a 78/2009. BK véleményre (A vagyonelkobzás elrendeléséről a korrupciós bűncselekmények kapcsán) is, melynek I. pontja szerint, amennyiben a korrupciós bűncselekmény elkövetése során a passzív vesztegető az aktív vesztegetőtől a vagyoni előnyt megszerzi, vele szemben arra, mint a bűncselekmény elkövetéséből eredő, a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett vagyonra vagyonelkobzást kell elrendelni. Míg a II. pont alapján az ígért vagyoni előny tárgyára is vagyonelkobzást kell elrendelni, amelyet az aktív vesztegetővel szemben kell alkalmazni. Figyelemmel arra, hogy az I/20/a. tényállás értelmében az érintettek 70.000.000.- Ft átadásában állapodtak meg, amelyből 15.000.000.- Ft ténylegesen átadásra került a passzív vesztegető részére, a Terhelt24 XXIV. r. vádlott által ígért 55.000.000.- Ft vagyoni előnyre helyesen rendelte el a vagyonelkobzást az elsőfokú bíróság. A letétbe helyezett, majd a Központi Nyomozó Főügyészség által lefoglalt további 15.000.000.- Ft tekintetében a lefoglalás megszüntetéséről

és a terhelt részére történő kiadásáról az elsőfokú bíróság nem rendelkezett, így a Be. 320. § (1) bekezdésének a) pontja, valamint a Be. 321. § (1) bekezdése alapján ezt a rendelkezést az ítéltábla pótolta. A Be. 323. § (1) bekezdése alapján a terheltnek kiadandó dolgot a vele szemben megállapított pénzbüntetés, vagyonelkobzás vagy bűnügyi költség biztosítására vissza lehet tartani, melyről az ügydöntő határozatban kell rendelkezni. E szabály alapján az elsőfokú bíróság törvényesen rendelkezett a terheltnek kiadandó dolog visszatartásáról, figyelemmel azonban arra, hogy a másodfokú döntés értelmében a pénzbüntetés összege 600.000.- Ft-ra módosult, a visszatartást csak ezen összeg erejéig rendelte el az ítéltábla.

[42] A jogi személlyel szemben alkalmazható büntetőjogi intézkedésekről szóló 2001. évi CIV. törvény rendelkezései alapján a törvényszék helytállóan vizsgálta meg, hogy a Terhelt58-vel szemben helye van-e, és ha igen, milyen jellegű intézkedés alkalmazásának, az e körben irányadó törvényi rendelkezéseket is megfelelően idézte, és a vizsgálat eredményeként helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a társasággal szemben pénzbírság kiszabása indokolt, azonban a jogi személy5 tevékenységének korlátozása aránytalan és eltúlzott joghátrányt jelentene a társaság számára. Ennek körében helytállóan tulajdonított jelentőséget annak, hogy a jogi személy5 a bűncselekménnyel érintett támogatás összegét – már a terhelttel szemben korábban, költségvetési csalás büntette miatt folyamatban volt büntetőeljárásban – 2019-ben önként visszafizette, valamint, hogy a büntetőeljárásra vonatkozó cégbíróági bejegyzések miatt a Terhelt58 már így is jelentős gazdasági veszteséget szenvedett el, így további intézkedés alkalmazására nincs szükség.

[43] A Be. 38. § (2) bekezdése értelmében a terhelt a nyomozás során gyanúsított, a vádemelés után vádlott, a büntetés, a megrovás, a próbára bocsátás, a jóvátételi munka vagy a javítóintézeti nevelés jogerős ügydöntő határozattal történő kiszabása, illetve alkalmazása után elítélt. E rendelkezésre figyelemmel a terhelt megnevezése az elsőfokú ítéletben helyesen vádlott, ezért a rendelkező részben írt „*elítélt*” megjelölést az ítéltábla pontosította.

[44] A fentiekre tekintettel az ítéltábla – a Be. 598. § (2) bekezdése szerinti tanácsülésen – a fellebbezéssel támadott elsőfokú ítéletet a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[45] Az ítéltábla határozata elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) és (2) bekezdései zárják ki, mivel az elsőfokú bíróságéval ellentétes döntés a másodfokú eljárás eredményeként nem született.

Budapest, 2025. szeptember 2.

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k. a tanács elnöke, Dr. Zsótér Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Lőrinczy Attila István s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék 2025. január 10. napján kihirdetett 17.B.13/2024/465. számú ítélete – a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.111/2025/10. számú határozata folytán – 2025. szeptember 2. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. szeptember 2.

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k.

a tanács elnöke